

Uhu és vetésivarjú barátsága. A ragadozómadarak pusztítására mi is uhut (*Bubo bubo* L.) tartunk. Télen az óriási csapatokban ideseregleg s a kukoricagórékat ellepő vetésivarjúból (*Corvus frugilegus* L.) telik ki a pecsenyéje. Egy ilyen varjút az erdőben csak a szárnyán sebzett meg és fogságban tartva, teljesen kigyógyított. A varjút gyógyulása után az uhu ketrecébe bocsátottuk és kíváncsian vártuk, hogy mi fog történni. Csodák csodájára a varjúpecsenyén élő uhu hozzá sem nyult az élő varjúhoz. Eleinte csak megtúrta, később már úgy látszott, hogy némi szeretetet is érez fogságának megosztója iránt, mert békésen falatoztak egymás mellett, sőt az uhu még azt is eltúrta, hogy a varjú a szájából veszi ki a falatokat. De úgylátszik, hogy a sorsát senki sem kerülheti el, mert amikor az uhu egyszer három napig nem kapott enni — a nagy hóförgetegtől ugyanis nem tudtunk neki semmiféle madarat lőni — alighanem éhségtől gyötörtén, a vele már hónapok óta jóbarátságban élő vetésivarjút széttepte és megette.

Réz Endre.

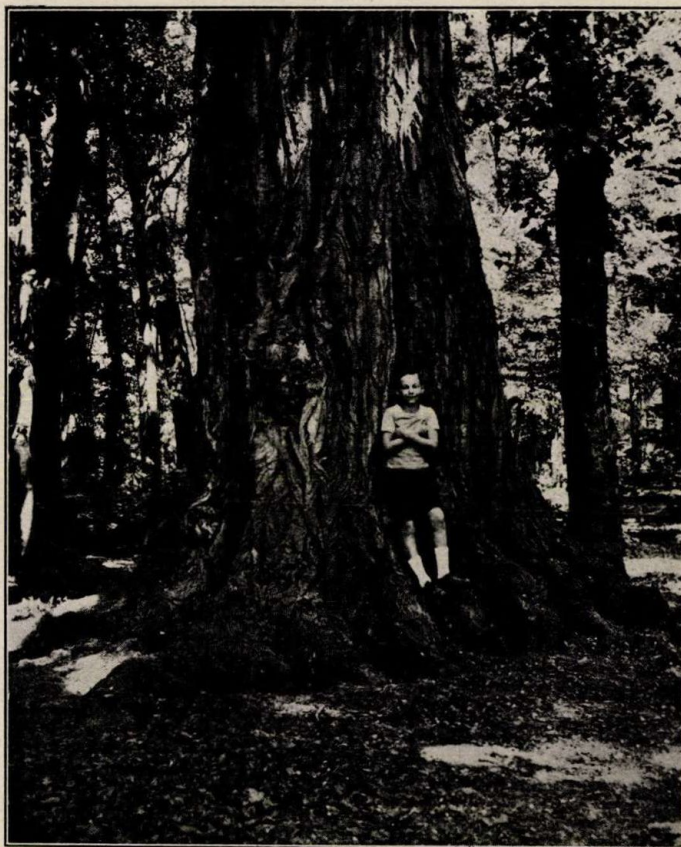
Szelid csuszkák az erdőben. Még tavaly télen történt, hogy az erdőben favágóink között járva, két csuszkára (*Sitta europaea* L.) lettem figyelmes. Mind a kettő ott röpdösött az emberek körül. Nemcsak, hogy nem félt tőlünk, de még a cipőnkre is rászállt. Kérdőzködéseimre a favágók elmesélték, hogy falatozásaik alkalmával megsajnálják a fákon szorgosan keresgélő madarakat és kenyérdarabkákat dobáltak nekik. A madarak eleinte nem mertek a kenyérhez nyúlni, azért az emberek esténként, távozásuk előtt ételmaradékokat — szalonnabőr és kenyérhéjat — vesszőkre tűzdeltek és ezeket a tűz mellé a földbe szúrták. Így aztán rövid idő múltán a cinkék annyira megszeliidültek és különösen a két csuszka olyan bizalmassá vált, hogy a falatokat már az emberek kezéből is elfogadták és vállukra telepedtek. A két csuszkának kedvenc étele a tőpörtyű volt. Ezt a munkások fel is használták arra, hogy a madarakat mindenféle mutatóványokra tanítsák. Így például ha kinyújtották a kezüket, a csuszkák rögtön ott termettek, ujjukra repültek és a csemegét várták. A munkások papírzacskót fordítottak a csuszkák felé, mire a megszeliidült madarak a zacskóba bújtak és abból szedték ki a tőpörtyűt.

Réz Endre.

RÖVID KÖZLEMÉNYEK

Állattani szakülés. A Kir. Magy. Természettudományi Társulat állattani szakosztálya 1931 december 4-én tartotta 326-odik szakülését a Magyar Nemzeti Múzeum állattárának üléstermében (VIII., Baross-utca 13), Csiki Ernő nemzeti múzeumi állattári igazgató elnökle alatt. Napirend előtt az elnök bemutatja és melegen a tagok figyelmébe ajánlja Dudich Endre dr.: *Systematische und biologische Untersuchungen über die Kalkeinlagerungen des Crustaceenpanzers in polarisiertem Lichte*, valamint *Die Biologie der aggteleker Tropfsteinhöhle Baradla in Ungarn* című két terjedelmes, eredeti vizsgálatokat nyújtó legutóbb megjelent könyvét. A szakülés folyamán báró Fejérváry Géza Gyula a *Lacerta muralis* problémával kapcsolatban az úgynevezett »muralis kérdés« történetét ismertette, behatóan foglalkozott Méhely Lajos dr. és G. A. Boulenger idevonatkozó felfogásával, amelyek között előadó felfogása közbülső helyet foglal el és ez alapon a muralis-probléma természetes megoldására utal. Utána Kretzoi Miklós »Uj emlősök Magyarország harmadkori üledékeiből« című előadását tartotta meg. Végül Szalai Tibor dr. előadásában arra hívta fel a figyelmet, hogy a tengeri, illetőleg állandóan vízben élő teknősök coracoidja megnyúlt, a szárazföldön élőké rövid, a mocsárban élőké pedig középujt áll hossz tekintetében és hogy az úszás lokomotiójában résztvevő csontok felülete megnagyobbodott. Ennek az okát kutatva, arra az eredményre jutott, hogy a csontok megnyúlása a gyorsabb mozgás érdekében következik be és ezt a jelenséget az emelő elvével magyarázza. A szakülést barátságos összejövetel követte a Posch-féle vendéglőben.

Szalai László dr.

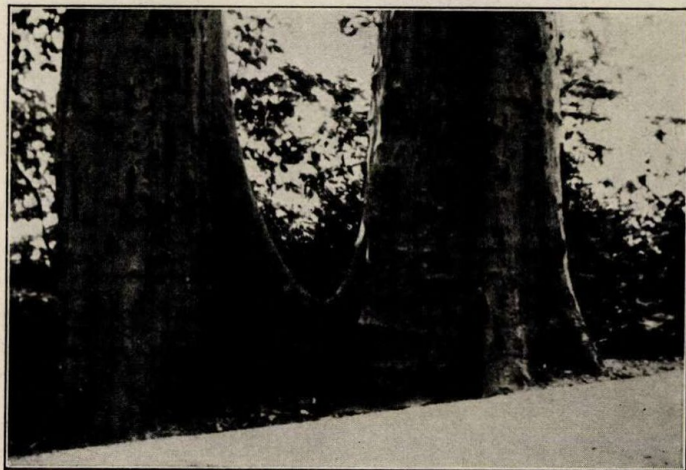

A magyaróvári öreg nyár tövében. Surányi János felvétele.

A magyaróvári óriásfa. A készülő természetvédelmi törvénnyel kapcsolatban az utóbbi időben a hazai folyóiratokban, de a napilapokban is gyakran foglalkoznak hazánk természeti ritkaságaival, különösen pedig a nép képzeletére is élenken ható faóriásokkal, a mult századok élő emlékeivel.

Csonka-Magyarország északnyugati része rendkívüli méretű nyárfákban volt elég gazdag a háborúig, de az elmúlt évtizedben ezek úgyszólván kivétel nélkül áldozatul estek a kiméletlen pusztításoknak, úgyhogy ma már csak itt-ott akad egy-egy hírnemő belőlük.

A magyaróvári főhercegi ligetben, a városi kertben van egy ilyen nagyon öreg fekete nyárfa, amelynek méretei »A Természet« olvasóit is bizonyára érdeklni fogják. Az öreg nyár törzsének átmérője a földtől másfélméter magasságban mérve kerekén 2 méter, kerülete pedig 6'30 méter. Közvetlenül a

Platánok összenőtt töve. Surányi János felvétele.